

neppe kunde antage, at det var Opspind alt sammen. De fleste af os have vist ogsaa fra anden Side hørt Klager over Forholdene paa denne Anstalt. Men hvorledes Forholdet nu end er, enten Klagerne ere berettigede, eller de, som jeg haaber, i alt Fald for største Delen ere uberettigede, har det en overordentlig stor Betydning netop i dette Øjeblik, hvor vi skulle til at udføre Børneloven, og hvor Opdragelsesanstalterne — og navnlig Opdragelsesanstalterne for vanartede Børn — komme til at spille en meget større Rolle end nogen Sinde før, at vi faa fuld Klarhed i dette Spørgsmaal ved at modtage en Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvilke Resultater Undersøgelsen har ført til. Hvis Undersøgelsen har ført til det Resultat, at Klagerne ere begrundede, maa der selvfølgelig træffes alvorlige Forholdsregler til Afhjælpning af disse daarlige Forhold.

Dinesen: Til at anstille større finansielle Betragtninger føler jeg mig ikke oplagt, og jeg finder heller ikke, at det paa dette Tidspunkt vil være hensigtsmæssigt, i alt Fald mener jeg, at større finansielle Betragtninger mere hensigtsmæssigt kunne anstilles, naar vi komme til Behandlingen af det Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifter, som er forelagt af den ærede Finansminister. Skulde jeg gøre nogle Bemærkninger i saa Henseende, skulde det være i Tilslutning til det ærede Medlem, som nu satte sig, idet jeg ligesom han mener, at det kan være meget tvivlsomt, om ikke de Byrder, der ere lagte paa Befolkningen ved den store Forhøjelse af Statsbanetaksterne og Posttaksterne, ramme enkelte Klasser af Befolkningen i højere Grad end de Byrder, man nu vil forandre ved Toldloven, hvilke netop ere beregnede paa at ramme det store Antal af vort Samfunds Medlemmer. Jeg skal, som sagt, ikke nu fordybe mig heri, men indskrænke mig til nogle Bemærkninger af rent praktisk Natur, som det foreliggende Finanslovsforslag giver mig Anledning til.

Inden jeg gaar videre, vil jeg benytte Lejligheden, medens jeg har Sagen i frisk Erindring, til stærkt at understrege, hvad der blev ytret af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) om det saa ofte angrebne Sparsommelighedssystem — eller saakaldte Sparsommelighedssystem — ved Statsbanedriften; thi her er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Jeg har saa ofte lagt Mærke til disse Angreb, som ere fremkomne i Bla-

dene og paa forskellig anden Maade. Ud fra det Kendskab, jeg mener at have til de omhandlede Forhold, har jeg i mange Tilfælde maattet erkende, at disse Angreb vare i høj Grad uberettigede. At der ikke hist og her skulde være et eller andet, som burde være anderledes, skulde være mærkeligt. Saaledes er det ved enhver Administration. Jeg maa imidlertid som det ærede Medlem mene, at der kunde være nogle Omraader, hvor man kunde gaa endnu yderligere i Retning af Sparsommelighed, og det gælder navnlig alt, hvad der kommer ind under Anlægsudgifter, Opførelse af Nybygninger osv. Jeg færdes daglig mellem Charlottenlund og Hovedstaden og træffer der ofte Folk, langt mere sagkyndige og indsigtfulde end jeg, som t. Eks. med Styrke udtale, at den Bro, der i et meget langt Tidsrum har været under Bygning Syd for Hellerup, opføres med en unødvendig høj Bekostning. Jeg har det Skøn ogsaa fra andre Steder, hvor der opføres Bygninger, at Statsbanernes Arkitekter og Teknikere ikke tage det rette økonomiske Hensyn. Jeg har lejlighedsvis i Sommer i det indre af en nyopført Stationsbygning et Sted i Jylland set et Armlæn for Enden af en Bænk, som var af Granit. Jeg skønner ikke rettere, end at inde i en Stationsbygning er Anvendelsen af et saadant Bygningsmateriale ud over det, som er nødvendigt, ja endog ud over det, som er rimeligt. Jeg vil derfor henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa disse Forhold og bede ham tage dem under Overvejelse.

Det kan gerne være, at det kan blive anført mod mig, naar jeg har nævnt et eller andet af disse Forhold, at man kun har holdt sig til de Overslag, som have foreligget ogsaa her for Rigsdagen, og at Rigsdagen ikke har gjort Indvending derimod. Men det er mig langt fra tilstrækkeligt. Man kan ikke forlange, at Rigsdagen i alle Tilfælde skal kunne øve den fornødne sagkyndige Kritik over, hvorvidt man kan komme til en Reduktion af de for Rigsdagen forelagte Forslag. Vi have ikke saa sjældent set, at det, naar større offentlige Arbejder komme til Udførelse, viser sig, at det paagældende Spørgsmaal har været af den Natur, at man ved Behandlingen her ikke har kunnet overse, hvilke Krav det var, der bleve stillede, eller i hvilken Udstrækning de vare berettigede. Jeg mener i dette Tilfælde som saa ofte, naar der rejses saadanne Spørgsmaal, at der er Anledning til at være opmærksom paa dem.